

ממש.

... על פי המדובר לעיל, שבדורנו זה במיוחד (הדור האחרון בגלות והדור הראשון של הגאולה) ישנה הדגשה יתירה על העבודה ד"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", וקנין כל עשר הארצות - הרי מובן, שהדבר צריך להשתקף לכל לראש בעבודה מעין זה של יהודי, על ידי שהוא מוסיף בלימוד התורה, לא רק לפי ג' המוחין שלו השייכים למדות, אלא גם ג' מוחין בעצם. שזהו במיוחד - על ידי הוספה בלימוד פנימיות התורה (כולל בביאור ענינים אלו דעבודת המוחין<sup>2</sup>), כולל בעניני הגאולה ומשיח צדקנו.



**לזכות**

החייל ב"צבאות השם" יוסף שיחי' גאלדשטיין  
ליום הולדתו החמישי לאויש"ט, ביום י"ב מ"ח ה'תש"פ

**ולזכות אחיו**

חיילי "צבאות השם" מנחם מענדל, שניאור זלמן,  
שלום דובער, ישראל, יהודה ואברהם שיחיו

**ולזכות הוריהם**

הרה"ת ר' לוי יצחק וזוגתו מרת מרים יוכבד שיחיו גאלדשטיין

**ולזכות זקניהם**

הרה"ת ר' אהרן יעקב וזוגתו מרת אסתר פראדל שיחיו גאלדשטיין  
הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל שיחיו סטראל

\*

**נדפס ע"י ידידיהם**

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

# לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

## בעניני גאולה ומשיח



יוצא לאור על ידי מערכת  
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתיים לבריאה  
ה' תהא שנת נפלאות בכל  
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

מו.

כמדובר כמ"פ, אַז ס'איז שוין „כלו כל הקצין”<sup>1</sup>, און כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען אַז מ'האָט שוין תשובה געטאָן, און מ'האָט שוין אויך „צוגעפּוצט די קנעפּ”, און לויט אַלע סימנים איז דורנו דער דור האחרון פון גלות ובמילא דער דור הראשון פון גאולה. ועפ"ז איז מובן, אַז ס'איז אַן ענין שהזמן גרמא – אַז מ'זאָל זיך גרייטן בפועל צו „לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך”, תיכף ומיד ממש.

. . . ע"פ המדובר לעיל, אַז בדורנו זה במיוחד (דער דור האחרון אין גלות און דור הראשון פון גאולה) שטייט בהדגשה יתירה די עבודה פון „לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך”, וקנין כל העשר ארצות – איז פאַרשטאַנדיק, אַז דאָס דאַרף זיך לכל לראש אַפּשפּיגלען אין דער עבודה מעין זה פון אידן, דורך דעם וואָס ער איז מוסיף אין לימוד התורה, ניט נאָר לויט זיינע ג' מוחין השייכים למדות, נאָר אויך ג' מוחין בעצם. וואָס דאָס איז במיוחד – דורך מוסיף זיין אין לימוד פנימיות התורה (כולל בביאור ענינים אלו דעבודת המוחין<sup>2</sup>), כולל – בעניני הגאולה ומשיח צדקנו.

(משיחות ש"פ לך לך, י"א מרחשון תשנ"ב)

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה גם שיחת ח' חשון שנה זו.



כמדובר כמ"פ שכבר „כלו כל הקצין”<sup>1</sup>, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע שכבר עשו תשובה, וגם את „הכפתורים כבר ציחצחו”, ולפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד

א. העבודה ד"לך לך" - השלמת כיבוש הארץ והכנה למתן תורה

דלעתיד לבו ..... 3  
ההוראה מעבודת האבות בפ' לך, הכנה למתן תורה והכנה לכניסה לארץ - בעבודת כל יום (גם לאחר מ"ת והכניסה לארץ), ובמיוחד בעבודת דורנו בהכנה לגאולה

הוספה / בשורת הגאולה

ב. בעת ביקור הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א,

ליל ב' פ' לך לך, ו' מר-חשון ה'תשנ"ב ..... 18  
הרבנים צריכים לפרסם הפס"ד ש"כלו כל הקצין", ובנוגע לתשובה - כבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה, ואין הדבר תלוי אלא בביאת משיח עצמו; כל מה שצריך זה שיבוא משיח בפועל ממש; הגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכל אחד ואחת מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר

ג. משיחות ש"פ לך לך, י"א מר-חשון ה'תשנ"ב ..... 19

„כלו כל הקצין”, וכבר עשו תשובה, וכבר „צחצחו הכפתורים”; ענין שהזמן גרמא להכין עצמנו בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך"; הוספה בלימוד התורה ובמיוחד פנימיות התורה, כולל בעניני הגאולה ומשיח

Reprinted with permission of:  
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:  
Moshiach Awareness Center,  
a Project of:  
Enlightenment For The Blind, Inc.  
602 North Orange Drive.  
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095  
Fax: (323) 934-7092  
http://www.torah4blind.org  
e-mail: yys@torah4blind.org  
Rabbi Yosef Y. Shagalov,  
Executive Director  
Printed in the U.S.A.

# הוספה בשורת הגאולה

## מה.

יש לעורר עוה"פ (כפי שאמרתי כמ"פ) שהרבנים צריכים לפרסם הפסקי-דין ש"כלו כל הקיצין"<sup>1</sup>, ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") – כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר כמ"פ שכבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה), ועתה נשאר רק הענין דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

... אין מה לחכות יותר, כיון שכבר סיימו כל עניני העבודה, וכבר עשו תשובה, ואין הדבר תלוי אלא בביאת משיח עצמו. – "אין הדבר תלוי אלא בתשובה" הי' לפני משך זמן, אבל עכשיו (לאחרי שכבר עשו תשובה) אין הדבר תלוי אלא בביאת משיח עצמו. כל מה שצריך זה שיבוא משיח בפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה"<sup>2</sup>, זה משיח צדקנו,

... והעיקר – שיהי' כן בפועל ממש, באופן ש"מראה באצבעו ואומר זה", ותיכף ומיד ממש, כפי שהנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכל אחד ואחת מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!!

(בעת ביקור הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א, ו' חשוון תשנ"ב)



(1) סנהדרין צז, ב.

(2) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלה טו, ב.

## לך לך ב

העבודה ד"לך לך" – השלמת כיבוש הארץ והכנה למ"ת דלע"ל

א. פרשת לך לך היא פרשה כללית ועיקרית: בפרשה זו מתחילה תקופתו של אברהם אבינו – היהודי הראשון. ראשיתה, בציווי הראשון של הקב"ה לאברהם: „ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"<sup>1</sup>, לאחר מכן, בהמשך הפרשה<sup>2</sup>, בדבר הליכתו ונסיעתו של אברהם בארץ ישראל, וכן, הבטחתו של הקב"ה לתת לאברהם ולבניו את ארץ-ישראל – „לזרעך את הארץ הזאת"<sup>3</sup>, „לך אתננה ולזרעך עד עולם"<sup>4</sup>, וכן – בברית בין הבתרים – „ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת גו"<sup>5</sup>.

עד לסיום הפרשה – בה מסופר אודות הציווי של מצות מילה, וקיומה של מצוה זו ע"י אברהם אבינו, אשר באמצעותה נכרתת ברית בין בני-ישראל ובין הקב"ה – „וזאת בריתי גו' ביני וביניכם ובין זרעך אחריך"<sup>6</sup>, „בריתי בבשרכם לברית עולם"<sup>7</sup>.

ב. ידוע שעם אברהם אבינו החלה התקופה של „שני אלפים תורה"<sup>8</sup>. אברהם התחיל את ההכנה למתן תורה. יתירה מכך, החל ממנו התחיל (היחוד במתן תורה כמ"ש בכתבי האריז"ל<sup>9</sup>). ובמיוחד – החלה התקופה מציווי של ה' לאברהם אבינו „לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך" (שלכן גם לא מתוארים בתורה (אלא פרטים מעטים בלבד) ממעשיו של אברהם אבינו בטרם בואו לארץ ישראל, ועיקר תיאור מעשיו מתחיל בציווי „לך לך מארצך גו"<sup>10</sup>, וכפי שבא לארץ ישראל (שאו ה' כבר בן ע"ה שנים<sup>11</sup>), כמבואר בארוכה בדרושי חסידות<sup>12</sup>).

משיחות ש"פ לך לך, י"א מרחשוון ה'תשנ"ב. נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 70 ואילך. תרגום מאידית.

- 1) ריש פרשתנו (יב, א).
- 2) שם, ד ואילך.
- 3) שם, ו.
- 4) שם יג, טו.
- 5) שם טו, יח.
- 6) שם יז, י"ד.
- 7) שם, יג.

- 8) ע"ז ט, א.
- 9) ראה לקוטי תורה להאריז"ל ריש פרשתנו. הובא ונת' באוה"ת חיי שרה קכו, א ואילך.
- 10) פרשתנו יב, ד.
- 11) ראה תו"א פרשתנו יא, סע"ג. תו"ח שם פג, סע"ד ואילך. אוה"ת שם (כרך ו) תתרה, ב ואילך. לקו"ש חט"ו ע' 83 ואילך. ספר השיחות תש"נ ח"א ע' 97 ואילך. ספר הערכים-חב"ד ערך אברהם ס"ד (ע' עא ואילך). וש"נ.

ויש להבין:

כל ענין בתורה - מלשון הוראה<sup>12</sup> - הוא הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום בעבודתם של בני. מה היא אם כן ההוראה לבני אחרי מתן תורה מ"לך לך מארצך גו" - שהי' אירוע חד פעמי אשר היווה הכנה בלבד למתן תורה; ולכאורה "מאי דהוה הוה"<sup>13</sup>? איננו מספיק הביאור, שזהו כדי לידע, שעבודת אברהם ד"לך לך" היא הכנה ונתינת כח לעבודה שלאחר מתן תורה - משום שאין כאן הוראה בפועל בעבודת בני ישראל לאחרי מתן תורה<sup>14</sup>.

יתר על כן: בכל שנה, מדי קריאת הפרשה בתורה, יש לחיות עימה מחדש<sup>15</sup> (במכ"ש מכך ש"בכל יום יהיו בעיניך חדשים"<sup>16</sup>, עאכו"כ שכך הוא בזמן המיוחד בשנה שבו קוראים את הפרשה כולה בתורה, וברבים, בתוספת ברכות לפני ולאחרי) - כיון שאז שבים ומתעוררים הענינים המדוברים בפרשה - בדוגמת התרחשותם בפעם הראשונה<sup>17</sup>. ואדרבה: עוד בהוספה ביתר

12 ראה רד"ק לתהלים יט, ת. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). וראה ח"ג נג, ב.

13 ע"ד יומא ה, ב. ועוד.

14 ראה ע"ד לקו"ש חט"ו ע' 76.

15 ראה שיחת כ"ק אדנ"ע דמוצש"ק לך לך תרנ"א (ספר השיחות תש"ב ע' 29 ואילך. הועתק בקיצור ב"היום יום" ב חשוון). ושם הוא בנוגע 9' לך לך.

16 פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז.

17 וע"ד הפירוש הידוע ב"הימים האלה נזכרים ונעשים" (אסתר ט, כח), שבכל שנה כשנזכרים ימים אלו נעשים ונמשכים אותן

שאת וביתר עוז (ע"פ הכלל שמעלין בקודש<sup>18</sup>).

עפ"ז נמצא, שמדי שנה, בשבת פרשת לך לך, שב ומתעורר הענין של "לך לך גו" כהכנה והתחלה למתן תורה, ובהוספה (בהכנה) לגבי כל (ההוספות ב)שנים שלפני זה.

ודרוש ביאור: מהי משמעות הדבר (ההכנה למתן תורה), אלינו עתה - בעמדנו כבר לאחר מתן תורה. ולא רק לאחר ההכנה והתחלה של מתן תורה, אלא, לאחר גמר ושלמות מתן תורה?!

יתירה מזאת: הענין של מתן תורה קיים הרי בכל יום ויום - "נותן התורה"<sup>19</sup> לשון הוה<sup>20</sup>, וכמאזו"ל, "בכל יום יהיו בעיניך (כהדשים<sup>21</sup>, ועוד יותר) חדשים"<sup>16</sup>. ובהתאם לציווי שהוזכר לעיל - "מעלין בקודש", מובן שבכל יום צריך החידוש להיות בדרגא נעלית יותר מכפי שהי' קודם לכן. אם-כן, לאחר כל העליות היום-יומיות בענין של מתן תורה, ובנוסף לכך באופן

המשכות שנמשכו בפעם הראשונה (וראה רמ"ז בס' תיקון שובב"ם. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט. ולהעיר ממשנה ספ"ג דגיטין. שו"ת הר"י אירגס (בסו"ס מבוא פתחים) ס"ה בארוכה). ויש לומר, שכן הוא עוד יותר בזמן קריאת הפרשה בתורה, ובפרט ע"פ מאזו"ל (ראה תד"ר פי"ח. יל"ש איכה רמז תתל"ד) דכל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו, ועי"ז מתחדש הענין גם בפועל, שהרי "אסתכל באורייתא וברא עלמא" (וח"א קלד, סע"א. ח"ב קסא, ריש ע"ב. ח"ג קעה, א).

18 ברכות כה, א. וש"נ. וראה לקו"ש ח"ג ע' 250 בהערה.

19 נוסח ברכת התורה.

20 של"ה כה, א. לקו"ת תוריע כג, א.

מאמרי אדהאמ"צ שמות ח"א ע' קעה. וש"נ.

21 ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ו.

בכל חלקי העולם - דומם צומח חי - מתגלה כח הפועל בנפעל, עד ש"אבן מקיר תזעק"<sup>113</sup>, ועד"ו תאנה<sup>114</sup> (צומח), ועד"ו חי, ועאכו"כ מדבר - "וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו"<sup>115</sup>, שכל העולם יהי' דירה לו יתברך בתחתונים,

ומ"לך לך" באים מיד לפי "וירא אליו ה'", ושלמותה בגאולה האמיתית והשלימה - "והיו עיניך רואות את מוריך"<sup>117</sup>, נשמות בגופים בתכלית הבריאות והשלימות,

ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

113 חבקוק ב, יא. וראה תענית יא, א. חגיגה טז, א.

114 ראה מדרש תהלים עג בסופו. יל"ש ירמ" רמז שטו בסופו.

115 נוסח תפלת ר"ה.

116 ראה פרדס שער טז פ"א.

117 ישע"י ל, כ.



שזה צריך להיות באופן של הליכה אמיתית, באופן של חידוש אמיתי.

כלומר, נוסף על המובן ופשוט, שעליו תמיד להוסיף במספר ובכמות התלמידים, ולא להסתפק בכל מה שעשה עד עתה, אפילו אם כבר העמיד תלמידים הרבה - הרי כל זמן שיש לו את האפשרות להגיע לעוד יהודי ועוד יהודי, עד לכל החוגים בישראל, שישתתפו בשיעור תורה - עליו לעשות זאת, כפשוטו, ומאי קמ"ל,

ובפרט שתמיד נוספים עוד בריי מצוה ובנות מצוה חדשים, שאפשר להשיע עליהם שישתתפו בשיעור תורה;

ועד"ו בנוגע להוסיף באיכות הלימוד, ביותר הבנה והשגה ויותר עומק, ועד לימוד בדרך חדשה, ולפעול שהתלמיד יהי "תלמיד ותיק" לחדש בתורה<sup>109</sup> - הרי גם זה לא חידוש, שהרי על כל אחד מוטל החיוב ד, "לאפשא לה" כנ"ל;

הליכה אמיתית - היא כאשר החידוש של התלמיד הוא מכוחותיו הנעלמים, כוחות שעד רגע זה לא ידע שהם קיימים בו!

וכמובן, שאבן הבוחן בכל ענינים אלו - הוא לא הוא עצמו (שכן בגלל הטירדה בעוד מצוה, או בגלל אהבת עצמו, עלול לעשות טעות בחשבון), אלא דוקא מישהו אחר שאינו נוגע בדבר.

ובכל זה - נוספת הדגשה מיוחדת בדורנו זה:

(109) ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ו. ועוד.

על פי המדובר לעיל, שבדורנו זה במיוחד (הדור האחרון בגלות והדור הראשון של הגאולה) ישנה הדגשה יתירה על העבודה ד, "לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראך", וקנין כל עשר הארצות - הרי מובן, שהדבר צריך להשתקף לכל לראש בעבודה מעין זה של יהודי, על ידי שהוא מוסיף בלימוד התורה, לא רק לפי ג' המוחין שלו השייכים למדות, אלא גם ג' מוחין בעצם. שזה במיוחד - על ידי הוספה בלימוד פנימיות התורה (כולל בביאור ענינים אלו דעבודת המוחין<sup>110</sup>), כולל בעניני הגאולה ומשיח צדקנו.

טו. ויהי רצון, שעל ידי הוספה בעבודה ד, "לך לך גו" - יקויים תיכף ומיד בפשטות הענין ד, "לך לך מארצך גו", "קבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ"<sup>111</sup>, והולכים כולם, אל הארץ אשר אראך", "לארכה ולרחבה", כולל - בארץ קיני קניזי וקדמוני (אותה מקבלים בדרכי שלום מאומות העולם, כנ"ל),

וביחד עם זה - יש לנו את השלימות של כל עשר כוחות הנפש - ז' המדות וג' המוחין, ויחד עם זה וגם זה עיקר - עם הגילוי דתורה חדשה מאתי תצא,

עד באופן שזה מתפשט בכל העולם כולו, "מלאה הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים",

וגם באומות העולם - "לא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד"<sup>112</sup>, "והיתה לה' המלוכה", ועד"ו

(110) ראה גם שיחת ח' חשון שנה זו (תשנ"ב).

(111) נוסח ברכת החודש.

(112) רמב"ם בסיום וחזרתם ספרו.

מיוחד - מדי שנה בשנה (כאשר קוראים בענין זה בתורה בפרשת יתרו ובפרשת ואתחנן, ועאכו"כ ב, "זמן מתן תורתנו") - עליות אחר עליות במשך ריבוי הכי גדול של ימים, שנים ודורות - מהו אפוא ענינו של "לך לך", כהכנה למתן תורה?

אי אפשר לומר, שהעבודה של "לך לך" כהכנה למתן תורה, מיועדת רק עבור אותם אלה שחסרה אצלם העבודה הקשורה במתן תורה - משום שגילויים ופעולתם של עשרת הדברות במתן תורה (בפעם הראשונה, ועד"ו מובן בכל שנה ושנה) לא (היו) תלויים בדרגת עבודתם של בני"; הגילוי שבמתן תורה מצד עצמו פעל בכל העולם כולו ("צפור לא צוות, עוף לא פרח כו"<sup>122</sup>), ועאכו"כ בכל יהודי, עד אשר על כל דיבור ודיבור "פרחה"<sup>23</sup> נשמתו"<sup>24</sup>, דבר המעיד על כך שהגיעו עד לשלימות העבודה כנשמה בגוף (אשר לכן "פרחה נשמתו"<sup>25</sup>).

ג. ויש לומר נקודת הביאור בזה, שהיא הנותנת: כיון שמתן תורה קיים בכל יום ובכל שנה, באופן נעלה יותר, עד ל"חדשים" ממש לגבי "מתן תורה" שקדם אליו [וכפי שזה מודגש במיוחד בענין של "לך לך" (ההכנה למתן תורה) שצריכה להיות הליכה אמיתית, היינו שלא בערך למצבו הקודם, כדלקמן] - לפיכך צריכה אכן להיות העבודה של

(22) שמו"ר ספכ"ט.

(23) ראה סה"ש תש"נ ח"ב ע' 520 הערה 56.

(24) ראה שבת פח, ב. שמו"ר פכ"ט, ד.

שהש"ר פ"ה, טז (ג).

(25) ומה שהחזיר נשמתו ע"י טל תחי' (שבת

שם) - ראה לקמן ס"ג.

[כפי שזה גם מודגש במאחז"ל הנ"ל, שעל כל דיבור ודיבור פרח נשמתו, ולאחרי כל דיבור, הוריד טל שעתיד להחיות בו מתים והחי' אותם"<sup>26</sup>, והוא טל תורה"<sup>27</sup>: לאחר ש"פרחה נשמתו" בדיבור הראשון, כיון שהגיעו לשלימות העבודה (כנשמה בגוף), כנ"ל - הרי שבאמצעות הטל של תחי' (תורה), הוטלה על הנשמה שליחות חדשה ועליונה יותר, ולכן "החי' אותם" שוב כנשמה בגוף, ועד"ו גם אחרי הדיבור השני וכן הלאה - דרגא למעלה מדרגא. ולהוסיף, שה"החזיר" הי' דווקא ע"י טל של תחי' (שעתיד להחיות בו מתים), הדרגא של "תורה חדשה"<sup>28</sup> לעתיד לבוא, כדלקמן].

ד. ויש לומר בעומק יותר, שסיבת קיומו של הצורך התמידי - גם לאחר מתן תורה - בעבודה של "לך לך" (כהכנה למתן תורה) אינה רק בשל ההכרח בהכנה לדרגא נעלית יותר ב"מתן תורה" (כנ"ל), אלא משום ש"לך לך" נוגע לעצם ענין השלימות של מתן תורה (ובכל דרגא שבו).

ויובן בהקדים שאלה דומה על המסופר בפרשתנו אודות הליכתו של אברהם וכניסתו לארץ ישראל ("הארץ אשר אראך"), והבטחת ארץ ישראל ונתינתה ע"י הקב"ה לאברהם ולזרעו:

כיון שהענין המוזכר בפרשתנו בדבר

(26) שבת שם.

(27) תניא פל"ו (מו, ב). - ועפ"ז מובן מה

שבשמו"ר ובהש"ר שם מבואר, שחזרה נשמתו

ע"י התורה.

(28) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

הליכת וכניסת אברהם לארץ ישראל, ונתינתה לו ולזרעו, שב וחזור ובהוספה מדי שנה כאשר קוראים את הפרשה - נשאלת השאלה:

לאחר שהקב"ה (בפרשתנו) מסר כבר בפועל את ארץ ישראל לידי בני - "לזרעך נתתי את הארץ הזאת גו"<sup>29</sup>, "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי" (והרי היא שלהם)<sup>29</sup>, "ירושה היא לכם מאבותינו"<sup>30</sup>, עד שזה נוגע להלכה - "ארץ ישראל מוחזקת היא"<sup>31</sup> (עוד בטרם כבשו בני<sup>31</sup>), ובפרט לפי המפרשים<sup>32</sup> שע"י שאברהם קיים את "קום והתהלך בארץ לארכה ולרחבה"<sup>33</sup> (עבד בה חזקתא<sup>34</sup>) קנה את ארץ ישראל לזרעו עד עולם<sup>35</sup>,

ועאכ"כ לאחר שעם ישראל אכן נכנס וכבש כבר בפועל את ארץ ישראל בכיבוש ראשון (כיבוש יהושע) ואחרי כן בכיבוש שני (כיבוש עזרא) -

מהי משמעותו העכשווית לפועל של הסיפור בפרשתנו על יציאתו של אברהם "מארצך" והליכתו "אל הארץ

(29) ירושלמי חלה פ"ב ה"א (ובפ"מ שם). וראה ב"ר פמ"ד, כב: מאמרו של הקב"ה מעשה שנאמר לזרעך נתתי כו'.  
(30) ב"ב ק"ט, ריש ע"ב. ובע"ז (נג, ב. וראה פרש"י שם ד"ה ואשריהם): "ירושה להם מאבותיהם ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו".

(31) ב"ב שם, א ואילך.

(32) דעת ר"א בב"ב ק, א (אלא שגם לדעתו רק מקום הילוכו קנה). אה"ח פרשתנו יג, יז. שם טו, יח. פרשת דרכים דרוש ט. ועוד.

(33) פרשתנו יג, יז.

(34) תרגום יונתן עה"פ.

(35) וראה לקו"ש חט"ו ע' 104 (וראה שם ע' 207 הערה 63). ח"כ ע' 308 ואילך. אנציקלופדי תלמודית ערך ארץ ישראל ע' ר. ושי"נ.

אשר אראך", ושהקב"ה העניק לו את ארץ ישראל - אלה הם לכאורה מאורעות העבר, שאינם שבים יותר על עצמם?

[קושי' זו מתחזקת עוד יותר בדורות האחרונים של הגלות: בדורות הראשונים של הגלות ניתן הי' להסביר כי הענין של "לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראך" נוגע לעבודה הרוחנית של "עשה כאן ארץ ישראל"<sup>36</sup> (לברר את חוץ לארץ ולהופכה ל"ארץ ישראל"); אבל לאחר ריבוי העבודה של וב"עשה כאן ארץ ישראל" במשך הדורות בגלות - הרי אף שאמנם לא נסתיימה לגמרי העבודה כולה (והראי' שמשיח עדיין לא בא), בכל זאת נמצאים כבר בשלב מתקדם הרבה יותר מהתחלת העבודה דכיבוש חוץ לארץ והפיכתה ל"ארץ ישראל". ועאכ"כ שנמצאים כבר הרבה מעבר לראשיתה של העבודה, מכדי הצורך לצאת מ"מארצך" ורק לאחר מכן ללכת אל (דהיינו להתעסק בעבודה של "עשה כאן ארץ ישראל!")].

ה. וי"ל הביאור בזה:

כאשר נתן הקב"ה את ארץ ישראל לאברהם בכרית בין הבתרים ("לזרעך נתתי את הארץ הזאת", "כבר נתתי" בפועל), הוא כבר נתן לו בפועל<sup>37</sup>

(36) אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח א' ע' תפה. וראה בארוכה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

(37) לכאורה כן הוא לפי פשטות לשון הברית. ומ"ש בפרש"י שם, יט (מב"ר פמ"ד, כג) "עשר אומות יש כאן ולא נתן להם אלא שבעה גוים והשלשה . . קיני קניזי וקדמוני עתידים להיות ירושה לעתיד" - י"ל דהוה בנוגע לנתינתן

השורה, וג' פעמים ק' - באופן של חזקה, שיהי' "מלאה הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים"<sup>103</sup>. ויש לפרש: "ים" בגימטריא נ', כנגד גילוי שער הנו"ן, ו"מים" לשון רבים - שמורה על רשות הרבים דארץ (עלמא דפרודא), והם יהיו "מכסים" (לשון רבים) - יהי' בגילוי איך שכל העולם אינו אלא כיוסי הטפל - ל"ים" התורה (שער הנו"ן), "מים שאין להם סוף"<sup>104</sup> - למעלה ממדוה"ג. יד. אחת מההוראות לפועל מהאמור לעיל:

על כל יהודי מוטל החיוב של "לך" בלימוד התורה - "לאפשה לה"<sup>105</sup>, לחדש בתורה.

כמה תורה שיהודי כבר למד, תמיד שייך להוסיף בזה, עד באופן של חידוש - שכן התורה הינה בלי גבול, "ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים"<sup>106</sup>. ויתר על כן: בהיות התורה חכמתו של הקב"ה, הרי כל ענין בתורה נותן כח "להוליד" עוד ענינים חדשים, עד אין סוף.

בהליכה וחידוש זה עצמו ייתכנו כמה אופנים: הליכה וחידוש שבערך, ובוה גופא - כמה דרגות.

הלימוד מ"לך לך גו' אל הארץ אשר אראך" הוא - שתהי' לא סתם הליכה וחידוש, אלא הליכה אמיתית, שהיא שלא בערך דוקא, שיעזוב לגמרי את

(103) ישע"י יא, ט. רמב"ם בסיום וחותרם ספרו.

(104) יבמות קכא, א. רמב"ם הל' גירושין פ"ג הט"ו. ה"כ.

(105) חז"א יב, ב. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ב. תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

(106) איוב יא, ט.

עבודת האדם ע"ד הרגיל היא על ידי ניצול כוחותיו הגלויים. בכך אין שום חידוש - שהרי אלו הם הכוחות שיש לו והוא יודע על קיומם, וממילא מובן ופשוט שעליו לנצל אותם במילואם. עד"ז הכוחות הנעלמים, אך בהעלם השייך וקרוב אל הגילוי - אין זה כל כך חידוש; החידוש האמיתי הוא - כאשר הוא מגלה בתוכו ("אותך בעצמך") כוחות נעלמים, שאף אחד (כולל - הוא עצמו) לא ידע ולא שיער שיש לו כאלו כוחות, ועד שהדבר הוא פלא מנין לו דברים שכאלו - וכאשר הוא מנצל כוחות אלו לחדש בתורה, זהו ה"לך לך גו' אל הארץ אשר אראך" האמיתי.

וכשם שזה צריך להיות בנוגע ללימוד התורה שלו עצמו, כך צריך להיות גם בנוגע לעבודה של "והעמידו תלמידים הרבה"<sup>107</sup>, כולל - להקהיל קהילות בשבת ללמוד בהם תורה<sup>108</sup> -

(107) אבות פ"א מ"א.

(108) שו"ע אדה"ז או"ח סר"צ ס"ג. מיל"ש

ר"פ ויקהל. וראה תו"ש עה"פ (אות ה).

לשלימות התורה והמצוות, „תורה חדשה מאתי תצא“ [נוסף למה שהדבר נוגע ל„מתן תורה“ בכל יום באופן חדש (נותן התורה לשון הווה), שזה יהי גם אחרי הגאולה, ואם כן יהי נוגע גם אז העבודה ד„לך לך גו“<sup>91</sup>].

יג. הביאור בזה – מתאים גם לפי פנימיות העניינים<sup>92</sup>:

משמעותו<sup>93</sup> הפנימית של כיבוש שבע הארצות – העבודה דבירור שבע המדות, וג' הארצות קיני קניזי וקדמוני – העבודה עם ג' המוחין (חכמה בינה דעת).

בזמן הזה ניתנו לישראל רק שבע הארצות, משום שעתה (עיקר) העבודה היא בבירור המדות; והעבודה דג' המוחין עתה היא בעיקר כדי לפעול על המדות. אבל לעתיד לבוא, כאשר כל ענין בעבודת ה' יהי בשלימותו הכי מלאה, תהי' העבודה דג' המוחין גם (ובעיקר) עבודה בפני עצמה – להתאחד עם אלקות על ידי היחוד המלא (יחוד נפלא<sup>94</sup>) של שכלו עם התורה (חכמתו יתברך, שהוא וחכמתו אחד<sup>95</sup>), שעל ידי זה (שאורייתא וקוב"ה כולא חד<sup>96</sup>) נתגלה שישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד<sup>97</sup>.

מזה מובן ששלימות העבודה (גם של

91) וראה אגה"ק סו"ס כו.

92) תבא להלן, ראה בארוכה ד"ה אל תצר את מואב במאמרי אדמו"ר האמצעי דברים בתחלתו.

93) ראה תניא פ"ה.

94) שם פ"ב פ"ד.

95) שם פ"ד ורפכ"ג בשם הזוהר. וראה חז"א

כד, א. ח"ב ס, א. ועוד.

96) ראה חז"ג עג, א.

(באותה ברית) את כל עשר הארצות<sup>38</sup> – לא רק את שבע הארצות – „ואת החתי וגו'“, אלא גם את ג' הארצות – „את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני“. רק שבגלוי ובפועל „לא נתן להם אלא שבעה גוים והשלשה כו' עתידים להיות ירושה לעתיד“<sup>39</sup> – „בימי המלך המשיח“<sup>40</sup>. אבל הקב"ה נתן הכל מיד בבית אחת (אלא שבקיום הענין בפועל ישנם שלבים. ע"ד שבנוגע לכיבוש ז' ארצות, לא הי' זה מיד בזמן אברהם, אלא לאחר זמן, ולא בבית אחת אלא בכמה שלבים וכו').

[אפילו אם נלמד שבנוגע לג' הארצות, היתה זו רק הבטחה (על העתיד), ובשעת מעשה „לא נתן להם אלא שבעה גוים והשלשה כו' עתידים להיות ירושה לעתיד“ – הרי מובן שירושלם ג' הארצות נוגעת לשלימות הכיבוש של כל ארץ ישראל (גם של ז' הארצות); או תוסף שלימות גם בז' הארצות (ובפרט שהם רובא דמינכר<sup>41</sup> מתוך העשר)].

מכל זה מובן, שמכיון שבזמן הזה – ואפילו בזמן יהושע ובזמן בית ראשון ובזמן עזרא – החזיקו (לכל היותר) רק בשבעה ארצות ולא בג' הארצות (קיני קניזי וקדמוני), [כפי שהדבר נוגע להלכה בדין ערי מקלט – כפס"ד

שתיעשנה ארץ ישראל (וקדושתה), לא רק שינוי הבעלות אלא גם שינוי האיות. וראה הנסמן בלקו"ש הכ"ה ע' 53 הע' 59.

38) פרשתנו טו, יח"כא.

39) פרש"י שם, יט.

40) ל' הרמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש פ"ח ה"ד.

41) משא"כ ששה כההלכה בזה (ברכות מח,

א. רמב"ם הלכות ברכות פ"ה ה"ח. טושו"ע ודאדה"ו או"ח סקצ"ז ס"ב).

42) הל' רוצח שם ה"ב.

43) ולהעיר שענין הקנין מרומז דוקא בתיבות „קיני קניזי וקדמוני“, שכולן מתחילות באות קו"ף – ר"ת קנין (ובכולן ישנן ג' אותיות הראשונות של „קנין“). וראה לקמן סי"ג.

44) ערכין לב, סע"ב. רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"י ה"ח.

45) ולהעיר מדעת ר"ת (תוד"ה בזמן – גיטין לו, א ואילך) דבבית שני נהג יובל, דאע"ג שלא עלו כולם חשיב כל יושבי, כיון דהי' שם מכל שבט ושבת. וגם לדעת רוב הראשונים (כפשוטו כוונת הגמ' בערכין שם, דבב"ש „מנו יובלות לקדש שמיטין“). הגדר ד„כל יושבי עלי“ הוא גם כאשר ישנו רק רובו של כל שבט ושבת בא"י (ולא כולו), דאלת"כ, נמצא שאם היו הולכים כמה מבני"י למדה"י בזמן שהיו שם כל יושבי עלי – הי' מתבטל אז כל הענין ד„כל יושבי עלי“ (ראה רמב"ן, רשב"א, ריטב"א ועוד לגיטין שם).

לעשרת השבטים (שגלו לפני מנהר סמבטיון<sup>46</sup>), גם כל בני מכל הדורות, וכן תהי' אז שלימות ב"עלי" (כל עשר הארצות) - אזי תהי' יותר שלימות ב"כל יושבי עלי", "כל ממש.

ו. לפי זה מובן כיצד הענין שבפרשתנו - "לך לך מארצך וגו' אל הארץ אשר אראך", וכן ענין קנין הארץ (ע"י ההליכה "לארכה ולרחבה") - נוגע לפועל גם בזמן הזה, מכיון שכל זמן שאין עדיין בפועל את ג' הארצות קיני קניזי וקדמוני (ובכלל זה תכלית השלימות של "כל יושבי עלי", כל בני מכל הדורות), בגאולה האמיתית והשלימה - עדיין אוחזים בעיצומו של קנין הארץ (כיון שאז גם קנין ז' הארצות עדיין אינו בתכלית השלימות), ועדיין נדרש שיהי' "לך לך מארצך גו'", שבנ"י מכל המקומות (ושל כל הדורות) ילכו מחוץ לארץ "אל הארץ אשר אראך", ויקנו את ארץ ישראל בשלימותה - כל עשר הארצות.

ומכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא"<sup>47</sup> (אחכה שיבוא בכל יום) - לפיכך השתוקקו בני"י בכל הדורות שיקוים כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה - כמדובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקציני"<sup>48</sup>, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע שכבר עשו תשובה, וגם את הכפתורים כבר ציחצחו, ולפי כל הסימנים הרי שדורנו

הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא - לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלימותה - כל עשר הארצות - שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; והחידוש כעת יהי' - שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו"<sup>49</sup>, אלא אומות העולם ימסרו אותן לבני"י ברצונם הטוב.

ז. עד"ז יש לומר גם בביאור הענין של "לך לך" כהכנה והתחלה למתן תורה - מכיון שהשלימות של מתן תורה תהי' בגאולה האמיתית והשלימה<sup>50</sup> (כאשר תהי' שלימות ארץ ישראל, כל עשר הארצות, כדלקמן), שאז יהי' הגילוי של "תורה חדשה מאתי תצא"<sup>51</sup> - הרי שלפי ערך השלימות של "מתן תורה" דלעתיד לבוא (שהרי "תורה שאדם לומד בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח"<sup>52</sup>, ועאכו"כ לגבי התורה חדשה מאתי תצא), אוחזים עדיין בהכנה לזה, הכנה של "לך לך".

זאת אומרת, ההכנה של "לך לך" נוגעת לא רק לענין "מתן תורה" אשר ישנו בכל יום בדרגה נעלית יותר מיום הקודמו, כנ"ל, אלא גם - ובעיקר - היא נוגעת כהכנה לקבלת התורה חדשה לעת"ל, שזהו שלא בערך לגמרי לכל העליות במתן תורה שהיו קודם לכן.

49) רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ה.

50) ראה תניא פל"ו (מו, א).

51) קה"ר פ"א, ה. ועד"ז שם רפ"ב.

בין הבתרים - "לזרעך נתתי את הארץ הזאת גו'":

נתינת ארץ ישראל לאברהם אבינו היא כדי שאברהם וזרעו אחריו יהפכו ויכשירו את הארץ הגשמית ויעשו ממנה "ארץ ישראל", דירה לו יתברך בתחתונים.

ככיבוש והעבודה של בני"י בארץ ישראל באה לידי ביטוי העבודה השלימה של חיבור עליונים ותחתונים (ענינו של מתן תורה), שמבררים ומעלים את הארץ הלוז התחתונה, גשמיות וחומריות העולם, ועושים מזה דירה לה'. ולכן שלימות קיום המצוות שניתנו במתן תורה היא דוקא בארץ ישראל.

ועאכו"כ כשמדובר על הגילוי הנעלה ושלא בערך של הגאולה האמיתית והשלימה - הרי מכיון ש"לך לך גו'" וקנין ארץ ישראל זו ההכנה וההתחלה דמתן תורה, ובוזה תלוי' השלימות דמתן תורה (חיבור עליונים ותחתונים) - הרי מובן, שכל זמן שחסר בשלימות קנין הארץ (וכפי שזה בזמן הזה, כאשר אין לנו את כל עשר הארצות), חסר גם בשלימותה של פעולת מתן תורה (שלימות קיום התומ"צ); דוקא על ידי שתהי' השלימות ד"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך" וקנין ארץ ישראל בשלימותה (כל עשר הארצות), אז תהי' השלימות דקיום התורה ומצוות, "כמצות רצונך"<sup>53</sup>, וכפי שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

שזוהי השייכות של "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך" (ושלימותה - במצות מילה) לבין הליכת אברהם בארץ ישראל ונתינת ארץ ישראל לאברהם - שניהם מהוים המשך אחד וענין אחד: נתינת הכה והתחלת חיבור העליונים והתחתונים שנפעלה במתן תורה. [ויש לומר, שע"ד שמצות מילה מבטאת את השלימות של דירה בתחתונים בגוף האדם, עד"ז י"ל שארץ ישראל מבטאת את השלימות של דירה בתחתונים בחלקו בעולם<sup>54</sup>].

89) עפ"ז יומתק זה שבזכות המילה, נכרת לו

ברית על נתינת הארץ" (טור יו"ד סי' רס. וראה ב"י ובי"ח שם. וראה ב"ר פמ"ו, ט. פרש"י פרשתנו י, ב).

90) לשון תפלת מוסף, וראה תו"א ויחי מו, ד ואילך. תו"ח שם צה, א ואילך. אוה"ח שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.



(של אברהם אבינו), שקדושת המצוה (גם לפני מתן תורה) נשארה באבר (ובדבר הגשמי גם אחרי קיום המצוה [לא כמו שאר המצוות שקיימו האבות, ש„ריחות היו“<sup>83</sup>]. ולכן אמר אברהם „שים נא ירך תחת ירכי“<sup>84</sup>, כדי שתהי' זו שבועה בנקיטת חפץ<sup>85</sup>, כי לפני מתן תורה לא היתה שום מצוה אחרת שנשארה בה הקדושה גם אחרי קיום המצוה<sup>86</sup>].

ומכיון שמצות מילה היתה בדוגמת המצוות שאחרי מתן תורה, לפיכך היא המקשרת את כל שאר המצוות של האבות עם המצוות שאחרי מתן תורה, שה„מעשה אבות“ יהיו „סימן לבנים“.

אחד הטעמים מדוע בחר הקב"ה דוקא במצות מילה, שהיא תהי' נתינת הכח לקיום המצוות לאחרי מתן תורה (בהיותה דוגמתם) - כי במצוה זו יש חידוש לגבי שאר המצוות, שעל ידי קיום מצוה זו נקבע בגלוי בגוף הגשמי והחומרי של יהודי אות וברית עם הקב"ה - „בריתי בבשרכם לברית עולם“<sup>87</sup>.

יתר על כן: אחד הטעמים למצוה זו<sup>87</sup> - כדי להחליש את החומריות של אבר זה, שלכן נדרשת זהירות מיוחדת. ולמרות זאת ישנו החידוש בזה, שלא זו בלבד שמצוה זו מתבטאת ב„סוד מרע“,

(83) שהש"ר פ"א, ג.

(84) חיי שרה כד, ב.

(85) פרש"י עה"פ.

(86) אלא שעצ"ע, דלכאורה מסתבר לומר, שגם בקרבנות (וכן בהמזבחות) שלפני מ"ת ישנו הגדר דחפצא דקדושה (וראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 587 הערה 50. ע' 604 הערה 59).

(87) ראה מו"נ ח"ג פמ"ט.

ח. שייכותו של קנין עשר הארצות עם מתן תורה (וההכנה לזה ע"י „לך לך“) תובן בהקדים הביאור בכך ש„לך לך מארצך גו“, זוהי תחילתה של עבודת ההכנה למתן תורה<sup>52</sup>:

יהודיותו של מתן תורה היא בכך שפעל את חיבורם של העליונים והתחתונים (ביטול הגזירה שעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים<sup>53</sup>), שדרגות האלקות שהן לגמרי למעלה מן העולם יומשכו ב„תחתונים“, ונבראים תחתונים יהא באפשרותם להתאחד עם ה„עליונים“, שע"י קיום המצוות בדברים גשמיים יהפך החפץ הגשמי ויהי' חפצא של קדושה<sup>54</sup>, עד אשר תתהוו דירה לו יתברך בתחתונים<sup>55</sup>, דירה „לו“ - לעצמותו ית'<sup>56</sup>.

ענין זה החל עם ציווי ופעולת אברהם „לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך“<sup>57</sup>, ובמיוחד - ע"י קיום מצות מילה<sup>58</sup> (כדלקמן ס"י):

(52) בהבא לקמן, ראה הדרושים שבהערה 11.

(53) תנחומא ורא טו. שמור"ר פי"ב, ג.

(54) ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 887 ואילך.

חט"ז ע' 212 ואילך. וש"נ.

(55) ראה תנחומא נשא טז. שם בחוקות ג.

במדבר פי"ג, ו. תניא רפ"ז.

(56) המשך תרס"ו ס"ע ג. ובכ"מ - נסמנו

בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.

(57) ראה לקו"ת לג' פרשיות זו, אי"ב (וראה

גם אוה"ת פרשתנו (כרך ד) תרפד, ב. תרפז, ב).

שו"יאמר ה' אל אברם לך לך גו"י הוא כענין

ביטול הגזירה דמ"ת. וראה בארוכה ת"ח פרשתנו

ד"ה ויאמר גו' לך ספכ"ה ואילך.

(58) ראה תו"ח שם פ, ג ואילך; אוה"ת שם

(כרך ו) תתרעב, ב ואילך - „לך לך גו"י הוא

(התחלת) הציווי על ענין המילה „נצטוה עתה על

עד אשר אברהם פעל על מקומו, אף שהי' „חרן“, מלשון „חרון אף של

העתיד“, שענינו הוא - היציאה מהעולם אל הגילוי, עיי"ש. וראה תו"א פרשתנו יא, ב.

(59) בהבא להלן, ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 47

ואילך. ס' השיחות תשמ"ט ח"א ע' 40 ואילך.

וראה גם מאמרי אדה"ו פרשיות ח"א ע' פ ואילך.

(60) לכל הדיעות - נסמנו בסה"ש שם הערה

22 (וראה לקו"ש ח"כ ע' 14 ואילך).

(61) פסחים קיח, א. ב"ר פל"ח, יג. הובא

בפרש"י נח יא, כח. וראה רמב"ם שבהערה הבאה.

(62) הל' ע"ז פ"א ה"ג.

(63) לקו"ת פ' ראה יח, א. ובכ"מ.

(64) ב"ר פרשתנו פמ"ב, ת.

(65) פרשתנו יז, ה.

מקום<sup>66</sup>, הפכו ושינהו (ע"י, הנפש אשר עשו בחזק<sup>67</sup>), עד אשר נקרא המקום על שמו (וכפי שנקרא בתורת אמת) - „ארצך“ ו„מולדתך“ ו„בית אביך“, ע"י פעולתו על „אביו“ ו„בית אביו“ (כמ"ש<sup>68</sup>), ואתה תבוא אל אבותיך בשלום<sup>69</sup>, „למדך שעשה תרח תשובה“<sup>69</sup>.

למרות כל זאת, רואים אנו, שבכל הנוגע לעבודתו של אברהם עד לפרשת לך לך, לא מסופר כלל בתורה (שבכתב), ואפילו מה שכבר כן מסופר (בס"פ נח) הוא בקיצור נמרץ (לידתו ופרטים אחדים נוספים)<sup>70</sup>, הסיבה לכך - כמבואר בכ"מ<sup>72</sup> - עד אז היתה עבודתו באופן כזה שהוא והעולם סביבו היו שתי מציאויות נפרדות (עליונים ותחתונים, רוחניות וגשמיות - בנפרד), ועבודתו נעשתה באחד משני האופנים: או ע"י התנשאות מעל העולם (אברם, אברם - שכל הנעלם מכל רעיון<sup>71</sup>), או - באותם הענינים שכן פעל בעולם - ה"י זה באופן שהתחתונים נשאו בדרגתם (ללא קשר עם העליונים);

ע"י שאברהם קיים את ציווי ה' „לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל

66 פרש"י ס"פ נח.

67 פרשתנו יב, ה.

68 שם טו, טו.

69 פרש"י עה"פ. וראה ב"ר פל"ח, יב.

70 ולהעיר מספר השיחות תש"ב ע' 30

(הועתק בקיצור ב„היום יום“ ג חשוך): די אמת פריילעכע וואָך איז . . פרשת לך לך וואָס אלע טעג פון דער וואָך לעבט מען מיט אברהם אבינו כו' (נתבאר בלקו"ש חט"ו ע' 83 ואילך).

71 תו"א ריש פרשתנו (יא, א ואילך). תו"ח

שם (פ, א). אוה"ת שם תרעב, א ואילך.

למעלה, שמארץ חרן הוא עלה „אל הארץ אשר אראך“, ארץ ישראל, ו„אראך“ בפירושו „אותך בעצמך“ (כנ"ל); והן מלמעלה למטה - שהוא התחיל לעשות את העבודה של חיבור עליונים ותחתונים, להמשיך אלקות בעוה"ז הגשמי והחומרי, תחתון שאין תחתון למטה ממנו, באופן נעלה יותר (שלא בערך) ממה שהי' לפני כן. וכפי שמודגש גם לאחר מכן (לאחרי קיום מצות מילה) בשינוי השם מ„אברם“ ל„אברהם“, „כי אב המון גוים נתתיך“<sup>65</sup>: לפני כן הוא הי' „אברם“, „שלא הי' אב אלא לארם“, ו„עכשיו אב לכל העולם“<sup>66</sup>. היינו שנהייתה אצלו „הליכה“ בעבודתו בעולם, בכך שהוא פועל את הבירור (לא רק של מקומו, ארם), אלא של „כל העולם“, ובאופן שהוא נהי' „אב המון גוים“, בעה"ב עליהם (אע"פ שהוא אינו אלא אחד ואילו הם „המון“) - עוד יותר מהתוקף של „איתן“ (בהיותו „אברם“, כנ"ל).

והא בהא תליא: מכיון שהיתה אצלו הליכה שלא בערך בפעולת הבירור למטה מטה יותר („כל העולם“), לפיכך הביא הדבר הליכה למעלה מעלה יותר - „אראך“, „אגלה אותך בעצמך“. וכן לאידך: דוקא בכח ההליכה למעלה מעלה יותר, יכולים לברר גם את התחתון תחתון ביותר. ועד שהתחתונים והעליונים מתאחדים - כפי שזה נעשה בשלימות במתן תורה (שפרשת לך לך היא ההכנה לכך).

ויש לומר, שזהו גם הביאור במה שפרשת לך לך היא הפרשה השלישית

76 פרש"י עה"פ.

77 שבת פח, א.

78 ראה בארוכה לקו"ש חט"ו ע' 51 ואילך.

79 ש„בא בכדי לטהר את הארץ“ (תו"א נח ח, ד. ובכ"מ).

80 ראה בהנ"ל גם לקו"ש חט"ו ס"ע 83 ואילך.

81 לקו"ש ח"א ע' 41. ח"ג ע' 757 ואילך.

ח"ה ע' 79 ואילך. שם ע' 88 ואילך.

82 ראה תנחומא פרשתנו ט. ב"ר שם פ"מ,

ו. רמב"ן שם יב, ו. לקו"ש חט"ו ע' 76. וש"נ.